

רינת רייזנר פודיסוק מציירת נופים המושתתים על צילומים, בפורמט של גלויה.

היא מתכתבת עם ציורי הנוף כז'אנר מרכזי בתולדות האמנות, אך עושה זאת בדרך אישית המפגישה בין ניגודים. אופיו הסדרתי של הצילום, בחירת הפריים המבודד והמתעד, קלות הלחיצה ומהירות הפעולה תוך כדי נסיעה, מהותי לעבודתה הכוללת.

תוך כדי נסיעה ברחבי הארץ מתקיימת סריקה אחר ה"מקום". החיפוש הוא בין נופי שוליים חסרי זהות ספציפית, כשהפריימים מטושטשים במידה ומלמדים על תנועה. בניגוד לגישת "המדריך הכחול"¹ המתארת עולם של שיאים ומונומנטים, מתמקדת בחירתה בשטחי הביניים האנונימיים. האדם נעדר, אך קיימים ציונים המתייחסים אליו כמו שלט, תמרור, כביש ושביל.

בסטודיו המשמש כמעבדה, מתקיים ניסיון לפענח, תוך כדי ציור על מצעי עץ קטנים במיוחד. אופן הטיפול הציורי איטי, שכבתי ומשתהה, מנוגד לפעולת הצילום המהירה, המגלה.

נקודת המוצא הקונקרטי נשמרת, אבל הבחירה הציורית מערפלת את הפרטים ומביאה לאיכות מופשטת. גודלן האינטימי של העבודות, מכוון להיותן מעין חפצי חן או איקונות ברוח ימי הביניים. עם זאת, אזכור הציוויליזציה בעבודות, אופן התליה והפיכתן לאובייקט המזכיר מראות של מכונת, ממקם אותן כאן ועכשיו ומעצים את תחושת התנועה והמרחב.

עבודות אלו מאפשרות לאמר משהו על הלך הרוח העכשווי. לא עוד התבוננות רומנטית מתעכבת ומתפעלת, אלא רפרוף, תזזיתיות וחיפוש אחר המקום הבא. בתקופה האחרונה, בוחנת רינת בעבודותיה את מקום המפגש של הקונקרטי והמופשט. מהלך זה מניע אותה לבחור בפורמטי-רוחב צרים וארוכים במיוחד.